

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰ. Γεωργίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρκαχὸν εἰς τὴν γὰρ ἡμῶν ὑπερηφάνειαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶναι προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1897

Ἔτος 49^{ον}. — Ἀριθ. 38

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 289)

Ἐπὶ κεφαλῇς τῶν κυνηγῶν ἐβάδιζεν ὁ Ναπολέων, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. Ἀγαπῶν τὸν Ἀκόλουθον καὶ θέλων νὰ τον ἔχη πάντοτε πλησίον του, εἶχε διατάξῃ νὰ τῷ δώσουν ἓνα ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἵππους τῶν σταύλων του. Τρέχουν λοιπὸν καὶ οἱ δύο ὡς ἀστραπή, ὑπερβαίνουν κατὰ πολὺ τοὺς ἄλλους κυνηγούς μετ' ὀλίγον καὶ ἐξαφανίζονται ὅπισθεν τῶν πυκνῶν θάμνων.

Αἰφνης ἑνας ἀγριόχοιρος ἐξορμᾷ ἀπὸ μίαν πυκνὴν λήμνην. . . ὁ αὐτοκράτωρ ἐπρωτίμα τὴν τοῦ ἀγριοχοίρου. Ἐδῶ δὲν πρόκειται νὰ φονεύσῃς ἐν δυστυχῆς ζωῶν, ἐξηγνημένον ἀπὸ τὴν μακρὰν πορείαν, ἐπτοημένον ἀπὸ τὰ γαυγίσματα τῶν σκύλων καὶ ἀπὸ τὰ σαλπίσματα τῶν κυνηγῶν, μὴ ἔχον ἄλλο ὄπλον, παρὰ δύο κέρατα, τὰ ὅποια μᾶλλον ὡς στολισμὸς τῷ χρησιμεύουν. . . Ἀπεναντίας ἐδῶ πρόκειται νὰ μετρηθῇς πρὸς ἐχθρὸν ἐπιφοβόν, διαθέτοντα ἰσχυρότατα ὅπλα, τοὺς χαυλιόδοντας καὶ ἔχοντα μυϊκὴν δύναμιν θαυμασίαν. Ἄν ἡ θήρα εἶναι εἰκὼν τοῦ πολέμου, ἡ θήρα τοῦ ἀγριοχοίρου προπάντων δικαιολογεῖ τὴν παρομοίωσιν ταύτην.

Ἐγκαταλείψας λοιπὸν τὴν καταδιωξιν τῆς ἐλάφου, ὁ αὐτοκράτωρ, ἀκολουθούμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος μόνου, ἐτράπη τώρα ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ ἀγριοχοίρου. Μεθ' ὅλον του τὸ βάρος, τὸ ζῶον τρέχει ταχύτατα, συντρίβον τοὺς κλάδους τῶν χαμοδένδρων. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς σκύλους ἀφῆκαν καὶ αὐτοὶ τὴν ἔλαφον καὶ ἠκολούθησαν τὰ ἔχνη τοῦ ἀγριοχοίρου, ὁ ὁποῖος ἐστράφη, ἑτοιμὸς νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον των.

Ἄλλ' ὁ αὐτοκράτωρ ἐξαίφνης ἐσταμάτησε καὶ ἀφῆκε τοὺς χαλινούς νὰ πέσουν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου του. . . Ὁ νοῦς του πλανᾶται μακρὰν, πολὺ μακρὰν. Ποῦ; Εἰς τὴν Ρωσσίαν ἀναμφιβόλως, ὅπου τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ

του ἀγωνίζονται ἴσως ἀκόμη κατ' ἐχθροῦ πολὺ φοβερωτέρου ἀπὸ αὐτὸν ἐδῶ, ὁ ὁποῖος, στηριχθεὶς ἐφ' ἑνὸς δένδρου, παρουσιάζει πρὸς τοὺς σκύλους τοὺς τρομεροὺς του χαυλιόδοντας. . .

Ὁ Ἑκτωρ βλέπει ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι ἀφηρημένος, ὅτι ὁ ἀγριόχοιρος ἐτοιμάζεται νὰ ἐφορμήσῃ ἐναντίον του, νὰ τον πληγώσῃ, νὰ τον φονεύσῃ ἴσως. . . Ἀφοβὸς τότε, πτερνίζει τὸν ἵππον του καὶ ὀρμᾷ γενναίως κατὰ τοῦ ζώου, διὰ νὰ το ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὴν προσβολήν, τὴν ὁποίαν μελετᾷ. . .

Ὁ ἀγριόχοιρος, ἐξηγριωμένος ἀπὸ τοὺς σκύλους, οἱ ὅποιοι γαυγίζουν λυσσώδως, ἀλλὰ μὴ τολμῶν ἀκόμη νὰ τοὺς προσβάλῃ, στρέφεται καὶ ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ ἵππου τοῦ Ἑκτορος. Ὁ ἵππος τρομάζει, ρίπτει τὸν ἀναβάτην του καὶ τρέπεται εἰς φυγήν. Ὁ Ἀκόλουθος πίπτει ἐπὶ τῆς γλῶσσης, ἐκβάλλων κραυγὴν.

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ ἀφυπνίζει τὸν αὐτοκράτορα. . .

Βλέπων τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διατρέχει ὁ Ἀκόλουθός του, ἀναπηδᾷ ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου του, ἀρπάζει ἐκεῖθεν ἐν πιστόλιον, σκοπεύει τὸ ζῶον καὶ πυροβολεῖ. Ἡ σφαῖρα φυτεύεται εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἀγριοχοίρου.

— Φύγε! φύγε! φωνάζει ὁ Ναπολέων πρὸς τὸν Ἑκτορα· εἰμφορεῖ ἀκόμη νὰ πηδῇ ἐμπρὸς καὶ νὰ σε διαπεράσῃ με τοὺς χαυλιόδοντας. Πρόσεξε!

Ὁ Ἀκόλουθος ἔσπευσε νὰ νεγερθῇ καὶ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος, συναισθανόμενος προπάντων ὅτι, καθὼς ἔμεινεν ἄνευ ἵππου, οὔτε

τὴν δύναμιν εἶχεν, οὔτε τὸ ἀνάστημα νὰ μετρηθῇ με τοιοῦτον ἐχθρόν.

Μετ' ὀλίγας στιγμῆς ὁ ἀγριόχοιρος ἐξηπλώθη ὀλωσδιόλου ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἦτο νεκρός.

— Ὡραῖα! εἶπε γελῶν ὁ αὐτοκρά-

«Ἀρπάζει ἐν πιστόλιον, σκοπεύει καὶ πυροβολεῖ.» (Σελ. 297, στ. 6^η).

τωρ, ὁ ὁποῖος εἶχε διατηρήσῃ ὅλην τὴν ἀταραξίαν. Βλέπω ὅτι δὲν ὠρελήθης πολὺ ἀπὸ τὰ μαθήματα τῆς ἵππασίας. Ἔτσι πίπτουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ ἄλογον μετὰ τὸ πρῶτόν του τῆταγμα; Τί ὁλ' ἐκαμνες τότε εἰς καμμίαν ἐφοδὸν ἵππου;

Ὁ Ἑκτωρ ἀπέμεινεν ἀναπολόγητος. — Ἐλα, ἔλα, τῷ εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ, ἀστείτευμαι. Φώναξε τώρα τὸ ἄλογόν σου νὰ πηγαίνωμεν ἀπ' ἐδῶ.

Μετ' ὀλίγον ὁ Ἀκόλουθος ἔππευσεν ἐκ νέου καὶ ἀμφότεροι ἐξεκίνησαν νὰ ἐπανεύρουν τοὺς ἄλλους κυνηγούς, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὰ σαλπίσματα, τὰ ὅποια ἠκούοντο μακρόθεν.

— Εἶσαι γενναῖον παιδί, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ καθ' ὁδόν, μετὰ τινα σιγὴν. Ἀλλὰ νὰ μὴ εἴπῃς οὔτε λέξιν δι' ὅσα συνέβησαν. Δὲν θέλω νὰ μάθῃ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ ἐσέ, ὅτι ἤμην ἀφρημένος κατὰ τὴν κρισιμωτέραν στιγμὴν τοῦ κυνηγίου!

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν λαμπρὸν πρόγευμα συνήθρισε κυνηγούς καὶ κυνηγέτιδας. Ἐπρόκειτο πάλιν νὰ ἐξεέλθουν εἰς κυνήγιον νέας ἐλάφου. Ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὁ Αὐτοκράτωρ μετέβαλεν ἀπόφασιν.

— Κυρίαί καὶ κύριοι, τοῖς εἶπεν ἐν ᾧ ἡτοιμάζοντο νὰ ἱππεύσουν. Ἄν το ἐπιτρέπετε, δὲν θὰ γίνῃ κυνήγι σήμερον. Ἄς ὑπάγωμεν καλλίτερα νὰ ἐπισκεφθώμεν τὸ Φονταινεβλώ.

— Τὸ Φονταινεβλώ, Μεγαλειότατε! ἀνέκραξαν αἱ κυρίαί ἀδύνατον! Δὲν ἔχομεν μαζί μας ἄλλα φορέματα, παρ' αὐτὰ τὰ κυνηγετικά ποῦ φοροῦμεν.

— Μπᾶ! καὶ μήπως δὲν εἶνε χαριτωμένα; ἀπήντησεν ὁ Αὐτοκράτωρ μειδίων (μὲ κάποιαν εἰρωνείαν). Ἐκτορ, ἡ ἄμαξά μου εἶνε ἐτοίμη;

— Περιμένει κάτω, Μεγαλειότατε.

— Ἐχει καλῶς. Ἰππευσε τώρα, τρέξε γρήγορα εἰς τὸ Φονταινεβλώ καὶ εἰδοποίησε τὸν διοικητὴν τῶν Ἀνακτόρων ὅτι μετὰ δύο ὥρας θὰ εἶμαι ἐκεῖ.

Μετ' ὀλίγον ὁ Ἐκτορ διέσχισε καλπάζων τὰ δάση τοῦ Γκροσμπουά, διευθυνόμενος ὅπου τὸν διέταξαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ'

Ο ΔΕΣΜΩΤΗΣ ΤΟΥ ΦΟΝΤΑΙΝΕΒΛΩ

Ἀπὸ ἐξ μηνῶν ἦδη ὁ Πάπας Πῖος Ζ' ἐκρατεῖτο εἰς τὸ Φονταινεβλώ. Ἡ μεταξὺ τοῦ Ἀγίου Πατρὸς καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος ἔρις δὲν μας ἐνδιαφέρει, ὥστε νὰ τὴν διηγηθῶμεν καταλεπτῶς. Ἀρκεῖ μόνον νὰ γνωρίζωμεν ὅτι, ἀφ' οὗ πρῶτον τὸν ἐστέρησε τῆς κοσμικῆς τοῦ ἐξουσίας, καταλαβὼν τὰ Κράτη τῆς Ἀγίας Ἐδρας, ὁ Αὐτοκράτωρ διέταξε νὰ τον συλλάβουν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Πῖος Ζ' δὲν ᾔθελε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς ἀδίκους ἀξιώσεις τοῦ Ναπολέοντος, οὗτος τὸν ἐκράτει αἰχμάλωτον, κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς τὴν Σαδόναν τῆς Ἰταλίας, κατόπι εἰς τὸ Φονταινεβλώ, ὅπου εἶχεν ἀπόφασιν νὰ τον κρατήσῃ, ἕως οὗ ἡ Ἀγιότης του θὰ ὑπέκυπτε.

Ἄν καὶ ὀλίγηρον τὸ Ἀνάκτορον ἦτο εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Ἀγίου Πατρὸς, ἐν τούτοις ἐξ ἐκεῖ ὡς φυλακισμένος, μὴ ἀπολαμβάνων οὐδεμίαν τῶν λαμπροτήτων, αἱ ὁποῖαι τὸν περιστοι-

χίζαν καὶ μὴ ἀποκαλούμενος ἄλλως ἢ «Δεσμώτης τοῦ Φονταινεβλώ.»

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπῆλθεν ἀπὸ τὸ Γκροσμπουά διευθυνόμενος εἰς Φονταινεβλώ, κατόπι τοῦ Ἐκτορος. Ἡ ταχυδρομικὴ τοῦ ἄμαξας ἔτρεχεν ὑπὸ τὰ γυμνόφυλλα δένδρα τοῦ δάσους μὲ ὑπερβολικὴν ταχύτητα, ἀλλ' ὄχι ἀρκετὴν σχετικῶς μὲ τὴν ἀνυπομονήσιν τοῦ Ναπολέοντος, ἡ ὁποία ἦτο πάντοτε μεγάλη. Καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, κρούων δυσηρεστημένος τὸ ὑάκινθον τῆς θυρίδος, ἐφώναζε πρὸς τὸν Ἀκόλουθον, ὁ ὁποῖος τὸν συνάδευεν ἑφιππος, πρὸς τὸν Μωμπρὲν ἢ ἄλλον τινά :

— Εἰπέ εἰς τοὺς ἄμαξηλάτας νὰ τρέξουν γρηγορώτερα. Τί βῆμα χελώνης εἶν' αὐτό; Ποτέ δὲν θὰ φθάσωμεν. — Γκωλαινκούρ, προσέθετεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν δούκα τῆς Βικεντίας, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο μετ' αὐτοῦ ἐντὸς τῆς ἄμαξης, εἰπέ τους νὰ κάμουν γρήγορα! Τί, θέλουν νὰ μας κάμουν νὰ κοιμηθῶμεν εἰς τὸ δάσος;

Ὁ Γκωλαινκούρ τότε ἐπρόβαλλεν ἀπὸ τὴν θυρίδα καὶ διεδίδαζε τὴν διαταγὴν, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ, μολοντί ἐγνώριζεν ὅτι ὁ κόπος τοῦ ἦτο μάταιος... Οἱ ἄμαξηλάται ἐπλάταγίζαν τὰ μαστίγια τῶν καὶ παρώτρυνον διὰ φωνῶν τοὺς ἵππους. Πρὸς στιγμὴν ἡ ἄμαξα ἀνεπήδα ἀπὸ τὸν μέγαν καὶ βίαιον καλπασμόν, καὶ ἀνελάμβανον πάλιν τὴν πρώτην ταχύτητα, τὴν ὁποίαν δὲν ἤδυναντο νὰ ὑπερβῶν.

Ὡς πρὸς τὰς ἄλλας ἄμαξας, οἱ ἄμαξηλάται τῶν ταχέως παρητήθησαν τῆς ιδέας νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν μὲ τὴν ἄμαξαν τοῦ Αὐτοκράτορος. Θὰ ἐσκαζαν τὰ ἄλογά των, ἀλλὰ δὲν θὰ το κατόρθωναν, καὶ οὔτε κἂν τὸ ἐδοκίμαζαν πλέον.

Ἀλλὰ περισσότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος, ἔτρεξεν ὁ Ἐκτορ. Ὁταν ἐφθασεν εἰς τὸ Φονταινεβλώ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ προαύλιον τῶν Ἀνακτόρων, ἀφίππευσεν, ἀφῆκε τὰ ἵνία τοῦ ἐξηγελμένου ἵππου τοῦ εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς ἱπποκόμου, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ τον ὑποδεχθῇ, ἐζήτησεν ἀμέσως τὸν διοικητήν, τὸν εἶδε καὶ τὴν διεδίδασε τὴν διαταγὴν τοῦ Αὐτοκράτορος. Τῷ εἶπε δηλαδὴ ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ ἤρχετο κατόπι του καὶ ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης δὲν ᾔθελε νὰ εἰδοποιηθῇ περὶ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης ὁ δεσμώτης τοῦ Φονταινεβλώ. Μετὰ τοῦτο, μὴ ἔχων τίποτε σπουδαιότερον νὰ κάμῃ, ἤρχισε νὰ περιπλανᾶται ἀνὰ τοὺς διαδρόμους καὶ τὰ δωμάτια τοῦ Ἀνακτόρου.

Τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Φονταινεβλώ, ὑπῆρχεν ἀπὸ τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, ἐν τῶν προσφιλεστέρων ἐνδιατηρημάτων τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας, οἱ ὁποῖοι ἠγάπων

νὰ θηρεύουν εἰς τὰ ἀπέραντα δάση, τὰ ὅποια τὸ περιστοιχίζον. Ἦνεν σύμπλεγμα ἀνώμαλον ἀλλὰ μεγαλοπρεπές ἐν πολλῶν κτιρίων διαφόρων ρυθμῶν καὶ διαφόρων ἐποχῶν.

Τὰ κυριώτερα οἰκοδομήματα περιβάλλουν μίαν ἀπέραντον αὐλήν, ἡ ὁποία ὑπονομάζεται Αὐλὴ τοῦ Λεουκῶ. Ἰπποὺ ἐξ ἐνὸς γυψίνου ἵππου, κατασκευασθέντος κατὰ διαταγὴν τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων καὶ στηθέντος ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς, ὅπου καὶ διετηρήθη ἐπὶ μακρόν. Σήμερον ὀνομάζεται Αὐλὴ τοῦ Ἀποχαιρετισμοῦ, διότι ἐνταῦθα ὁ Ναπολέων, ὅταν ἀπῆρχετο διὰ τὴν νῆσον Ἐλβαν, ἀπεχαιρέτισε τοὺς στρατιώτας του, ὅπως θὰ ἴδωμεν ἀργότερα. Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αὐλῆς ταύτης, διὰ διπλῆς κλίμακος, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Κλίμακα τοῦ Πιερὰλου, ἀνέρχεται τις εἰς τὰ Ἀνάκτορα.

Ὁ Ἐκτορ ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας τῆς καὶ διέσχισε τοὺς μεγαλοπρεπεῖς ἐκείνους θαλάμους, τοὺς διαδρόμους καὶ τὰς αἰθούσας, ὅπου οἱ βασιλεῖς καὶ αἱ βασίλισσαι τῆς Γαλλίας εἶχον δώση τόσας καὶ τόσας μεγαλοπρεπεῖς ἐορτάς: τὴν Στὸ ἄν τοῦ Φραγκίσκου Α', εἰς τὴν ὁροφὴν τῆς ὁποίας ἐσηματιζέτο ἀνὰ γλυφὸς καὶ ἐπίχρυσος ἡ σαλαμάνδρα, ἡ ὁποία φαίνεται καὶ εἰς τὸ οἰκόσημον τοῦ ἡγεμόνος ἐκείνου: τὴν Στὸ ἄν τοῦ Ἐρρίκου Β' τὴν ὥραιότεραν ἐξ ὅλων, μὲ πλῆθος θαυμασίων ζωγραφιδῶν τὴν Στὸ ἄν τῆς Ἀρτεμίδος, ἀνεγερθεῖσαν ἐπὶ Ἐρρίκου Δ', τὴν Στὸ ἄν τῶν Ἐλάφων, ὅπου ἡ βασίλισσα τῆς Σουηδίας Χριστίνα ἐδολοφόνησε τὸν ἱπποκόμον τῆς Μοναδελσκήν. Ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς ἐνεποίησεν εἰς τὸν Ἐκτορα φρικίαν, καὶ διὰ νὰ τὴν ἀποδιώξῃ, ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλο μέρος τοῦ παλατίου.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἄκουσε, παιδί μου, ὀλίγας συμβουλὰς: Ἐχε Ἀφελῇ τὴν Καρδίαν καὶ Ἑλληνικὸν τὸ Αἶσθημα. Νὰ μὴν εἶσαι Ἀγκάθι — νὰ μὴ γίνεσαι Μικρὸν Πειρακτῆριον — νὰ μὴν κάμνης Φασαρίαν.

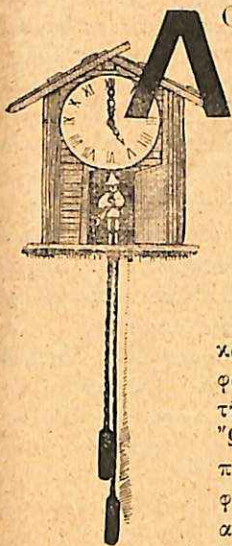
Ἀνίμω. — Μίαν φορὰν ἕνας Μέλας Διάβολος ἤρπασε μὲ τὰ νύχια του ἕνα κάτασπρο πρᾶγμα, καὶ μὲ τὰ μαῦρα πτερά του τὸ ἀνέβασεν εἰς τὸν ὑψηλὸν βράχον, ὅπου ἦτο ἡ φωλεὰ του. Ἐκεῖ τὸ ἔφαγε μαζί μὲ τοὺς ἄλλους Διαβολάκους.

Λύσις. — Ἦτο ἕνας Μέλας Ἀετός, ὁ ὁποῖος ἤρπασε μίαν... Ἀσπρούλαν.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

10 Σεπτεμβρίου.

μήλιχ'... εἶνε ἰσχνὴ ὥς οἱ ἄφυλλοι κλώνες τῶν δένδρων... οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς χύνουν βροχὴν δακρύων... ἡ πνοὴ τῆς εἶνε ἄνεμος ψυχρὸς καὶ παγωμένος...

Οἱ ἄνθρωποι τὴν φοβοῦνται αὐτὴν τὴν Ἐποχὴν. Ἀφίνουν τὰς ἐξοχὰς καὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς πόλεις διὰ νὰ προφυλαχθῶν. Ἐτοιμάζουν τὰς ὁμβρέλας των, τὰς θερμάστρας των, τοὺς τάπητάς των, τὰ βαρέα των ἐνδύματα. Καὶ ὥς νὰ μὴ ἤρουν αὐτὰ ὅλα, διὰ νὰντιδρᾶσιν κατὰ τοῦ ἐρχομένου ψύχους, ἀρχίζουν καὶ τὴν ἐργασίαν, ἡ ὁποία πάντοτε εἶνε τὸ καλλίτερον θερμαντικόν.

Καὶ ὅμως, ὅπως καθε Ἐποχὴ, ἔχει ἅπειρα θέλγητρα τὸ φθινόπωρον. Τὸ σῶμα, τὸ ἐκνευρισμένον ἀπὸ τὴν ζέστην τοῦ θέρους, τονοῦται μὲ τὴν πρώτην ψυχρὰν πνοήν. Αἱ εὐκρατοὶ ἡμέραι εἶνε τώρα συχναί, καὶ ἀρχίζουν οἱ ὥραϊοι ὑπὸ τὸν χλιαρὸν ἥλιον περίπατοι. Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν θαυμασίων θεαμάτων τῆς φύσεως, τῶν μεγαλοπρεπῶν καταιγίδων, μὲ τὰς βροντάς καὶ τὰς ἀστράπας, τῶν ὁρμητικῶν βροχῶν, τῶν οὐρανίων τόξων, τῶν ἐξαισίων ἐκείνων δύσεων τοῦ ἡλίου ὑπὸ τὰ φθινοπωρινὰ νέφη... Καὶ τὸ κυριώτερον, τώρα ἀρχίζει κανεὶς νὰ αἰσθάνεται τὸ γλυκύτατον θέλγητρον τοῦ οἴκου, τῆς ἐστίας, καὶ προπάντων τὴν μεγάλην εὐλογίαν τῆς ἐργασίας!

Γράφω... καὶ ἡ ἡμέρα εἶνε ἐντελὲς θερρινή. Οὔτε ἔγνος νέφους εἰς τὸν οὐρανόν: ὁ ἥλιος καίει ἀκόμη ὅσον καὶ τὸν Ἰούλιον. Τὸ φθινόπωρον ἤρχισεν ἐπισήμως. Ἀλλὰ πότε θάρξῃ καὶ πραγματικῶς;

11 Σεπτεμβρίου.

Πόσον γλυκὴ, πόσον μέγα καὶ πολὺτιμον πρᾶγμα εἶνε ἡ πατρίς, μόνον ὅσοι δὲν ἔχουν πατρίδα δύνανται νὰ μας εἰπουν!

Λὰς μέγας ἄλλοτε καὶ ἐνδοξος, αὐτὸς ὁ «περιούσιος λαὸς τοῦ Κυρίου» παρήκμασεν, ὑπεδουλώθη, ἐδεκατίσθη, διεσπάρη εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ ἀπέμεινε χωρὶς πατρίδα.

Σήμερον οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἔχουν πατρίδα. Ἐργάζονται, πλουτοῦν καὶ εὐδαίμονουν ὑπὸ τοὺς νόμους τῶν ἄλλων, τῶν ξένων πατρίδων. Ἐχουν συσσωρεύσει εἰς τὰς χεῖράς των ὅλον σχεδὸν τὸν χρυσὸν τῆς γῆς: ἀπολαμβάνουν ὅλων τῶν ἀγαθῶν, ὅσα δύναται νὰ παράσχω ὁ πλοῦτος. Καὶ ὅμως δὲν εἶνε διόλου εὐτυχεῖς καὶ εὐχαριστημένοι. Διατί;... Διότι στεροῦνται τοῦ μεγίστου τῶν ἀγαθῶν — δὲν ἔχουν μίαν πατρίδα...

Αὐτὸ λοιπὸν ζητοῦν σήμερον νὰ ποκτήσιν ἐπὶ πάσῃ θυσίᾳ. Θέλουν νὰ ἐξαγοράσιν διὰ τῶν ἑκατομμυρίων των τὴν Παλαιστίνην, νὰ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς εἰς τὴν Ἰερουσαλήμ, τὴν ἀρχαίαν πρωτεύουσάν των, νὰννοικοδομήσουν τὴν Σιών, τὴν ἀρχαίαν των Ἀκρόπολιν, νὰ κτίσουν πάλιν τὸν μέγαν ναὸν των, τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος, νὰ χρίσουν νέον βασιλέα καὶ νὰ συνεχίσουν ἐκεῖ τὴν ἐθνικὴν των ζωὴν, συντεταγμένοι εἰς Κράτος, ἔχοντες πλέον πατρίδα...

Ὡ, τί μέγα ὄνειρον! Πόσον καιρὸν ἐργάζονται, αγωνίζονται, παλαίουν διὰ νὰ τὸ πραγματοποιήσουν οἱ Σιώνισται (οὕτως ὀνομάζονται οἱ ἀπόστολοι τῆς πατριωτικῆς ταύτης ιδέας, ἐκ τῆς Σιών, τὴν ὁποίαν ὀνειρεῦνται νὰναστήσουν.) Γίνονται ὅλον ἐν συνεδρία, ἀνταλλάσονται γνώμαι, συζητοῦνται σχέδια, συλλαμβάνονται ἀποφάσεις: οἱ σοφοὶ καὶ πλοῦστοι Ἑβραῖοι ὅλου τοῦ κόσμου υἱοθέτησαν τὸ ζήτημα καὶ προσπαθοῦν σήμερον νὰ τὸ λύσουν. Λέγεται μάλιστα ὅτι ἡ λύσις τοῦ ἐγγίχει, καὶ ὅτι δὲν εἶνε μακρὰν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ ἴδωμεν τοὺς διεσπαρμένους Ἑβραίους, συνεργομένους νὰποτελέσουν τὸ πρὸ τῶν αἰώνων ὀνειροπολούμενον ἐλεύθερον καὶ ανεξάρτητον βασιλείον των!

Πολλοὶ λέγουσιν ὅτι τοῦτο εἶνε ἀδύνατον, διότι ἐπὶ τῶν Ἑβραίων θὰ βαρύνῃ αἰωνίως ἡ κατὰ τοῦ Χριστοῦ. Ὡς χριστιανός, δὲν το πιστεύω! Ἄν δὲν ᾔθελεν ὁ ὦτος τοῦ Θεοῦ νὰ σταυρωθῇ, δὲν θὰ τον ἐσταύρωναν οἱ Ἑβραῖοι! Καὶ μήπως ἀπὸ τοῦ σταυροῦ δὲν εἶπεν «ἄφες αὐτοῖς;»

Δι' ἄλλους λόγους τὸ ἐγχείρημα τῶν Ἑβραίων εἶνε σήμερον δύσκολον. Ἴσως μάλιστα νὰ μὴ πραγματοποιηθῇ καὶ πο-

τέ. Ἀλλ' ἀδιάφορον! Πᾶσα εὐγενὴς ψυχὴ δὲν δύναται εἰμὴ νὰποθλέπῃ μετὰ συμπαθείας πρὸς τὸν ἀγῶνα τῶν αὐτῶν αὐτῶν πατριωτῶν, οἱ ὁποῖοι ὀνειρεῦνται νὰνἀκτήσουν τὴν πατρίδα των. Καὶ ὁ ἀγὼν αὐτὸς τῶν ἀπατρίδων κάμνει τοὺς ἔχοντας πατρίδα νὰ τὴν τιμῶν καὶ νὰ τὴν ἀγαποῦν ἀκόμη περισσότερον, ἀντλοῦντες ἐκ τῶν Ἑβραίων τὸ μέγα τοῦτο δίδαγμα: ὅτι δύναται τις νὰ ἔχῃ τὰ πάντα ἄνευ πατρίδος, δὲν ἔχει τίποτε!

— Ἀδελφερόν.

Μοῦ εἶπον ὅτι ὁ φίλος μας Μαυρὸς Πρίγκιψ, ταξιδεύων ἐσχάτως, ἤκουσε μὲ ταυτιά του ἕνα ἐπιβάτην νὰ λέγῃ πρὸς τὸν καμαρότον τοῦ ἀεροπλοίου:

— Νὰ μου δώσετε μία καμπίνα. Ἀλλὰ σας παρακαλῶ πολὺ νὰ εἶνε μεσημβρινή... ὅα με ὑποχρεώσετε!

Περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου, ἀγάπα τὸν πλησίον σου: περισσότερον ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν σου, τὴν πατρίδα σου καὶ περισσότερον ἀπὸ τὴν πατρίδα σου — μόνον τὸν Θεόν.

Φ.

ΤΟ ΚΑΡΔΕΡΙΝΑΚΙ

Μικρὸ καρδερινάκι, πουλὶ ζωγραφιστό, 'ς δλόχρυσον κλουδάκι τὸ ἔχουνε κλειστό.

Πρῶτ' πρῶτ' ἀρχίζει γλυκὰ νὰ κελαῖδῃ καὶ λές πῶς χαιρετίζει κάθε καλὸ παιδί.

Μὰ μὲ καρδιά θλιμμένη 'ς τὴν τόσην του χαρὰ συλλαβισμένο μένει κι' αὐτὸ καμμιὰ φορὰ.

Θυμᾶται τὸ καϊμένο τὴν πρώτην του φωλιά, τὸ δάσος τ' ἀνθισμένο, ποῦ ψάλλουν τὰ πουλιά.

Θυμᾶται τὰ λιβάδια, τῆς δάφνης, τῆς ἰτιῆς καὶ τ' ἀγρία λαγκάδι, ποῦ τρέχουν ρεμματιές.

Καὶ τώρα 'στὸ κλουδί του, ποῦ μένει μοναχό, εἶνε σκαβιδὴ ἡ ζωὴ του καὶ πάσχει τὸ φτωχό.

— Σ' ἀνοίγω τὸ κλουδί σου, πουλάκι τρυφερό, καὶ ψάλε ἀπ' τὴν ψυχὴν σου τραγουδὶ ζωηρό.

Καὶ ἀνοίξε καὶ πάλι ἐλεύθερα φτερά καὶ ζῆσε μὲ μεγάλην κι' ἀληθινὴν χαρὰ.

Ι Π ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η ΓΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΤΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΝ

Τὴν ἡμέραν ποῦ ἔγινα δεκαπέντε ἐτῶν, ὁ παπποῦς μου ἔχαριεν ἕνα τουφέκι.

«Τουφέκι! ἀνέκραξα καὶ μάλιστα ὁπισθογεμῆς! Καλὲς αὐτὸ ἦτο ἴσα-ἴσα τὸ ζνεῖρόν μου! ὦ, τί χαρά!

— Εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστήμενος, παιδί μου; Τί καλὰ! . . . Πρόσεξε τώρα, νὰ συνειθίσῃς νὰ ρίχνῃς εἰς τὸ σημάδι. Πρόκειται νὰ μάθῃς νὰ σκοπεύῃς καλὰ καὶ . . .

— Καὶ προπάντων νὰ ἔχῃς τὸ νοῦ σου, Γιώργο! προσέθεσεν ἡ μητέρα μου, στενάχουσα. Ἀχ, πῶς φοβοῦμαι νὰ μὴ . . .

— Ἀ, μπᾶ! δέκοφεν ὁ παπποῦς. Ὁ Γιώργος ἔγινε σήμερα δεκαπέντε ἐτῶν· τώρα πειὰ εἶνε ἄνδρας ἡμπορεῖ νὰ τον ἐμπιστευθῇ κανεὶς. Ἀφῆσε νὰ ἰδῇς τί ὠραῖα ποῦ θὰ μάθῃ νὰ σκοπεύῃ, καὶ αὐριο μεθαῦριο ποῦ θὰ τον πάρω μαζί μου ἔστὸ κυνηγί, δὲν θὰ τον γλυτώσῃ οὔτε λαγῶς, οὔτε πέδροικα!

— Εἰς τὸ κυνηγί! . . . Εἰς τὸ κυνηγί! . . . ἐφώναξα κατενθουσιασμένος. Θὰ πάγω εἰς τὸ κυνηγί! Ζήτω! . . .

Καὶ σείων θριαμβευτικῶς τὸ τουφέκι μου, ἔσπευσα νὰ καταβῶ εἰς τὸν κήπον, ἀνυπόμονος νὰ δοκιμάσω τὴν σκοπευτικὴν μου δεξιότητα.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἔκασα μερικὰ φυσίγνια, σκοπεύων τὴν θύραν ἐνὸς ξυλίνου παραπήγματος, τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο εἰς τὸν κήπόν μας. Ἀλλὰ δὲν κατάρθωσα νὰ τὴν ἐπιτύχῃ οὔτε μίαν φοράν! Τότε, ἀφ' ἐνὸς μὲν κατηνύασθη ὁ πρῶτός μου ἐνθουσιασμός, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐνόησα ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ κατασκευάσω ἕνα καλύτερον σημάδι καὶ νὰ γυμνασθῶ μὲ τὰ σωστά μου.

Κατεσκευάσα ἕνα πλαίσιον ξύλινον, ἀρκετὰ μεγάλον ἐτέντωσα ἐπάνω εἰς αὐτὸ ἕνα καρτόνι ἄσπρο, ἐζωγράφισα ἐπάνω εἰς τὸ καρτόνι μὲ σινικὴν μελάνην ἕνα λαγῶν, καὶ τῇ βοηθείᾳ τοῦ φίλου μου Σόλωνος καὶ δύο πασσάλων, ἔστησα τὸ ὅλον εἰς μίαν ἄκραν τοῦ κήπου.

Τί ὠραῖος ὁ ζωγραφιστὸς ἐκεῖνος λαγῶς! Μεγάλαι πόδια, μακρὰ αὐτιά, οὐρὰ μικρούτσικη καὶ στρογγυλή, μάτια μεγάλα καὶ πεταχτά. Ἐβγαίνει μέσα ἀπὸ ἕνα θάμνον, — τὸν ὁποῖον εἶχα παραστήσῃ μὲ μεγάλες πινελιὰς ἀπὸ πράσινον χροῖμα, — καὶ εἶχε ὕψος φοβισμένον, ἀνήσυχον, ὡς νὰ ἤκουε γαυγίσματα σκύλων καὶ πυροβολισμοὺς κυνηγῶν . . .

Καὶ ὅμως ὁ λαγῶς μου ἡμποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ . . . ἤμουν τόσο ἀδολοῦς καὶ ἀκίνητος Νεμρώδ! Ὅλα τὰ βλήματα ἐπιπτον πλαγίως, ἐπάνω εἰς τὸν κατηραμένον ἐκεῖνον θάμνον. Ὑπάρχουν χρώματα, τὰ ὁποῖα «τραβοῦν τὸ μάτι»

καὶ ἐν ἀπὸ αὐτὰ εἶνε τὸ πράσινον. Ὅσοι καὶ ἂν ἐσκόπευαν ἄλλοι, ἐκεῖ κατέληγα πάντοτε — νὰ πάρ' ἡ εὐχή! . . .

Καὶ γέλια ὁ Σόλων! . . . Εἶχεν ἐνθυμηθῇ καὶ μου ἐπανελάμβανε διαρκῶς τὸ παλαιὸν ἀνέκδοτον τοῦ Διογένητος, ὁ ὁποῖος «ἰδὼν ποτε τοξότην ἀρυῶ, ἐπὶ σκοπὸν ἐκάθησεν — ἵνα μὴ πληγῶ! ἔφη.»

Ἐν τούτοις καὶ ὁ Σόλων δὲν ἦτο ὁλιγώτερον ἀπὸ ἐμὲ ἀφ' ὧς . . . Ἀλλὰ δὲν ἀπηλιθίζετο τόσο εὐκολα. Ἐξήκολουθούμην ἐπιμόνως νὰ τουφεκίζωμην τὸν λαγῶν, ὄρθιοι, γονατιστοὶ ἢ ἐξηπλωμένοι πρηνηδόν, ὅπως οἱ στρατιῶται. Ἡ εὐσυνειδητος αὐτὴ ἐξάσκησης δὲν ἔμεινεν ἄκαρπος, καὶ ἐπιτέλους μίαν ἡμέραν — τί ὠραῖος καιρὸς γιὰ κυνηγί! οὔτε μίαν πνοὴν ἀνέμου, οὔτε ἕνα σύννεφον εἰς τὸν οὐρανόν, — κατάρθωσα νὰ φωνάξω θριαμβευτικῶς:

«Ἐπιτυχία! . . . Ἐσκότισα τὸν λαγῶν!»

Πράγματι, τὸν εἶχα ἐπιτύχῃ κατακέφαλα.

Ἐκείνην τὴν ὥραν ἐπερνοῦσεν ἀπὸ ἐκεῖ ἡ μαγείρισσα καὶ ὁ Σόλων τὴν ἐφώναξε:

— Ἐ! ποῦ εἶσαι, Μαργαρώ; Ἐτόίμασε τῆς καταρόβης σου καὶ τῇ φωτιά σου. Ἐσκοτώσαμεν ἕνα λαγῶν, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ γίνῃ σαλμί.

— Ἐσκοτώσαμεν! . . . ὄχι δά! Ἐσκοτώσα θέλεις νὰ πῇς.

— Ἀ, φίλε μου, δὲν ἐννοῶ νὰ σου πάρω τὴν δόξαν σου. Ὁ πληθυντικὸς μου ἦτο τρόπος τοῦ λέγειν . . .

— Ἐστὼ. Τώρα ὅμως πρόκειται νὰ σκοτώσω καὶ τίποτε ἄλλο. Τὸ σημάδι μας ἔγινεν ἔλεεινόν· πρέπει νὰ ἀλάξωμην τὸ καρτόνι.»

Ἐζωγράφισα δεύτερον καρτόνι, ἐζωγράφισα τρίτον, καὶ ἄλλα ἀκόμη, πάντοτε μὲ σινικὴν μελάνην διὰ τὸ ζῶον, καὶ μὲ πράσινον διὰ τὸν ἀπαραίτητον θάμνον. Καὶ τὰ ζῶα μου τὰ ἐπετύχχανα θαυμάσια, — ὑπὸ ἔποψιν ζωγραφικῆς, — διότι τοῦ ἐπερνα ἀπὸ μίαν εἰκονογραφημένην Ζωολογίαν. Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἔποψιν σκοποβολῆς, δὲν τα ἐπέτυχον ὀλιγώτερον. Οὕτω ἐλάβαμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σκοτώσωμεν διαδοχικῶς: ἕνα κουνέλι, ἕνα ἐλάφι, ἕνα ἀγριόχοιρον, μίαν ἀλώπεκα καὶ ἕνα λύκον.

Κατόπι, μεταβαίνοντες ἀπὸ τὰ τετράποδα εἰς τὰ πτηνὰ, ἐσκοτώσαμεν — πάντοτε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, δηλαδὴ εἰκονικῶς, — ἕνα φασιανόν, μίαν πέρδικα, ἕνα τσαλαπετεινόν, ἕνα ὀρτύκι καὶ μίαν μπεκάτσαν. Μετὰ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι διὰ τὸ πτερωτὸν θήραμα ἐπενοήσαμεν ἕνα σημάδι, ὁλωςδιόλου ἰδιαίτερον καὶ πρωτότυπον:

Ἀντὶ τὰ καρφώνωμεν ἐπάνω εἰς τὸ πλαίσιον, ὅπως πρὶν, τὸ ζωγραφισμένον καρτόνι, τὸ ἐκόπταμεν στρογγυλὰ καὶ

το ἐκρεμούσαμεν ἀπὸ ἕνα σύρμα, μήκους ἕως πεντήκοντα ἑκατοστῶν, τοῦ ὁποῖου τὴν ἄλλην ἄκραν ἐδέναμεν ἀπὸ ἕνα καρφεῖ εἰς τὴν ἐπάνω πλευρᾶν τοῦ πλαισίου. Τὸ σημάδι μας λοιπὸν ἐγίνετο ἐκ κρεμῆς ἤρκει νὰ τῷ δίδωμεν μίαν μικρὰν ὥθησιν διὰ νὰ ταλαντεύεται ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡμπορούσαμεν νὰ σκοπεύωμεν καὶ νὰ σκοτώνωμεν τὰ διάφορα πτηνὰ «εἰς τὰ πεταχτά» κατὰ τὴν φράσιν τῶν κυνηγῶν.

Ὁ Σόλων ἦτο κατενθουσιασμένος. — Ξεύρεις ὅτι ἐκάμαμεν μίαν λαμπρὰν ἐφεύρεσιν; μοῦ ἔλεγε. Σημάδι κινήτων, φαντάσου! Ἐτσι γίνονται, φίλε μου, αἱ ἐφευρέσεις! προσέθετε, σταυρόνων τὰς χεῖρας ὑπερφάνως. Ἀπλοῦστατον πρᾶγμα, θά μου πῇς, ποῦ δὲν παρουστάζει καμμίαν δυσκολίαν. Ἐ, εἶνε, βλέπεις, σὰν τὸ αὐτὸ τοῦ Κολόμβου. Ἐκεῖνος ποῦ τὸ ἐσυλλογίσθη πρῶτος, ἔχει ὅλην τὴν ἀξίαν.

— ὦ, ἐννοεῖται! ἀπαντοῦσα συμφωνάτος καὶ σοβαρώτατος, μὲ τὰ χεῖρά ἔστεις τσέπες. Ὅποτε θέλομεν, εἰμποροῦμεν νὰ πάρωμεν δίπλωμα ἐφευρέσεως.»

Καὶ εἶχαμεν καὶ οἱ δύο ὕψος ἐμπόρων, ἀποσυρομένων ἀπὸ τὸ ἐμπόριον, ἀφ' οὗ ἔκαμαν περιουσίαν.

Μίαν ἡμέραν ἦλθε νὰ μας ἐπισκεφθῇ ὁ Νίκος, ὁ υἱὸς τοῦ φαρμακοποιῦ. Καὶ ἀφ' οὗ ἐθαύμασεν ἀρκετὰ τὸ τουφέκι μου — ἐξ ἀποστάσεως, διότι ἐφοβέτο μήπως ἦτο γεμάτον, —

— Ἐ, τί λές; δὲν του δείχνωμεν καὶ τὸ κινήτων σημάδι; ἡρώτησα σιγὰ-σιγὰ τὸν Σόλων.

— Ναι, ναί! μοῦ ἀπεκρίθη. Ὁ Νίκος ὁ καίμενος εἶνε ἀρκετὰ κουτός, ὥστε νὰ μὴ φοβοῦμεθα ὅτι εἰμπορεῖ νὰ μας κλέψῃ τὴν ἐφευρεσίαν μας. . . . Καὶ θὰ τον κάμουμε χάρι, ποῦ θὰ τα χάσῃ. . . .

Τὸ σημάδι ἐτέθη εἰς κίνησιν καὶ ὁ Σόλων ἀνέλαβε νὰ ἐξηγήσῃ τὸν μηχανισμόν του εἰς τὸν φίλον μας.

«Ὅ,τι ἀπλούστερον, βλέπεις!» τῷ εἶπε κατόπι μὲ προσποιητὴν μετριοφροσύνην.

«ὦ, ἐννοεῖται! ἀπακρίθη ὁ Νίκος γελῶν. Πολὺ ἀπλοῦν μάλιστα. Νά, νά, ξεύρω, ξεύρω. . . . Αὐτὸ πηγαίνει καὶ ἔρχεται, τί, τὰ, σὰν τὸ ἐκρεμῆς τοῦ ὀρολογίου. . . . Τί νὰ σας πῶ! Οὔτε σπουδαία εἶνε ἡ ἐφευρεσίς σας, οὔτε νέα!

— Οὔτε νέα; ! — Οὐ βέβαια! καθόλου νέα! Πέρσου ποῦ πῆγα μὲ τὸν πατέρα μου ἔστην Ἰταλία, εἶδα ἕνα σωρὸ τέτοια. . . . Πῆγα σὲ μίαν σκοποβολὴν γιὰ παῖδιά — μὲ ψεύτικα τουφέκια, ξεύρετε, — καὶ τὰ σημάδια τῆς ἡσάν ὅλα ἔτσι, ἐκρεμῆς, τί, τὰ. . . . Μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖνα ἦσαν καλλίτερα, κόκκινα, πράσινα, γαλάζια, καὶ παρίσταναν πλοῖα, ἀγγέλους,

παπαγάλους, κτλ. Παρακάτω ἦταν ἕνα λεοντάρι, καὶ ἅμα τὸ ἐπιτύχαινες μὲ τὸ ψεύτικο τουφέκι, ἐμούγκριζε μίαν γάτα ἐνιαούριζε ἕνα πουλὶ ἐβγαίνει ἀπὸ ἕνα κουτί καὶ ἐκελαδοῦσε μίαν γυναῖκα ἐκτυποῦσε τὸ παιδί τῆς καὶ ἐκεῖνο ἐφώναζε. . . . Δὲν ἡξεύρετε τί ὠραῖα ποῦ ἦταν! . . . Ἀπὸ ἐκεῖ πῆγα εἰς τὸ πανόραμα ὅταν ἐμβαίνης, τί ἀστεῖο! σοῦ δίδουν ἕνα εἰσιτήριο, τὸ ὁποῖον εἶνε καὶ λαχεῖον, διότι ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τραβήξῃς ἕνα ἀριθμὸ καὶ νὰ σου πῇς κάτι τι. Ἐγὼ ἤμουν πολὺ ἄτυχος. Φαντασθῆτε ὅτι μοῦ ἐπέσεν. . . . ἕνα ζευγάρι σκουλαρίκια!»

Ἐλεγεν, ἔλεγεν ὁ φλύαρος. Ἀλλὰ δὲν τον ἠκούαμεν πλέον. Ὅποια ἀπογοητεύσεις! Τὸ κινήτων σημάδι γνωστόν. . . . καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Νίκον ἀκόμη! Καὶ μείς ποῦ ἐνομιζάμεν ὅτι τὸ ἔχχαμεν ἐφεύρη πρῶτοι; Ἀλλοίμονον! Οὔτε τὸ αὐτὸ τοῦ Κολόμβου σὲν ἦτο!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 293).

Τὸ ὄνειρον τοῦ Ἰωάννου Μαντζουράνα ἦτο πρωτότυπον, ποιητικὸν συγχρόνως καὶ ἐπιτημονικόν. Τὴν πρώτην ἰδέαν συνέλαβε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν Ἀχιον Στέφανον, ἐνώπιον τοῦ ἀγγείου μὲ τὰ κόκκινα φαρανῖα καὶ τὰ πράσινα βατραχάκια, καθ' ἣν στιγμὴν, ἐνθυμεῖσθε, συνεκρούσθη πρὸς τὸν Ἀνθιμον Μασέ. Ἐκτοτε ἐκαλλιέργησε τὴν ἰδέαν, ἐσκέφθη, ἐμελέτησεν, εἰργάσθη καὶ κατάρθωσε νὰ ἐπινοήσῃ μίαν νέαν φωτογραφικὴν μηχανήν, περιέργου κατασκευῆς καὶ περιέργου χρήσεως.

Ἀπὸ πέντε ἡδὴ ἐτῶν ὁ Ἀνθιμος Μασέ ἔπαυσε νὰ ἐργάζεται ὡς φωτογράφος διὰ λογαριασμόν του, ἐδίδαξεν ὅμως τὴν τέχνην του εἰς τὸν Ἰωάννην Μαντζουράναν. Ἀλλ' ὁ μαθητὴς ὑπερέβη τὸν διδάσκαλον. Καὶ ἐνῶ ὁ Ἀνθιμος μόνος ἐκυθέρνα τὸ πλοῖον, καὶ διηύθυνε τὴν ἀλιείαν, καὶ ἐπάστονεν ἢ ἐκάπνιζε τὰς μουρούνας, καὶ ἐπώλει τὸ φορτίον του, καὶ ἐκράτει τὸ κοινὸν ταμεῖον, ὁ Ἰωάννης δὲν ἔκαμνεν ἄλλο παρὰ νὰ καλλιεργῇ τὴν ἰδέαν του καὶ νὰ τελειοποιῇ τὴν μηχανήν του.

Ὁ ἐφευρέτης εἶχε σκοπὸν νὰ κάμῃ διὰ τὴν θάλασσαν ὅ,τι ἔγινεν ἤδη διὰ τὸν οὐρανόν· καὶ καθὼς ἐφωτογράφησαν τοὺς ἀστέρας, τοὺς πλανήτας καὶ τὸν γαλαξίαν τῶν αἰθέρων, νὰ φωτογραφῇ καὶ ἐκεῖνος τοὺς ἰχθύς, τὰ κογχύλια καὶ τὰ φυτὰ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης. Ἰδοὺ ποῦ τὸν ἤγαγεν ἡ θεὰ τοῦ ἀγγείου μὲ τὰ φαρανῖα! Ἀλλὰ καὶ πόσαι ἄλλαι

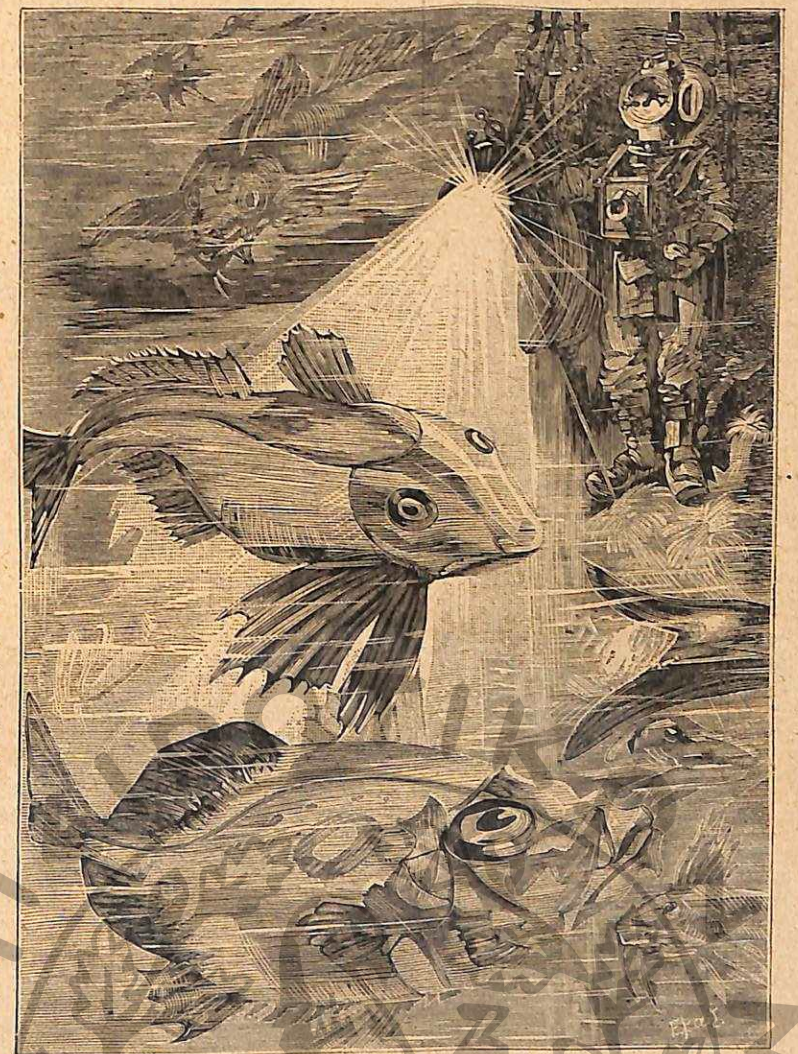
ὠραῖαι ἐφευρέσεις ἔχουν ἄρα γε ἀφετηρίαν ὑψηλοτέραν ἢ εὐγενεστέραν! . . .

Ἡ ὅλη μηχανὴ τῆς φωτογραφίσεως τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὰ ἐξῆς μέρη: ἀπὸ ἕνα σκάφανδρον, τὴν γνωστὴν περιβολὴν τῶν δυτῶν, διὰ τῆς ὁποίας δύναται τις νὰ μένῃ ἐπὶ πολὺ καὶ νὰναπνέῃ ἐντὸς τοῦ ὕδατος· ἀπὸ μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν, κατὰλληλον νὰ φωτογραφῇ τοὺς διερχομένους πρὸ τοῦ φακοῦ ἰχθύς· καὶ ἀπὸ ἕν βυτίον, φέρον ἀνωθεν ἕνα λαμπτήρα εἰδικὸν νὰ φωτίζῃ τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου.

Ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ ζητηθῶν, νὰ εὐρεθῶν καὶ νὰ συνδυασθῶν. Κατ' ἀρχὰς ὁ Ἰωάννης ἔπρεπε νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ χρησιμοποίησῃ ὅ,τι ὑπῆρχε γνωστόν, κατόπιν ἔπρεπε νὰ ἐπινοήσῃ τὰ ἄγνωστα καὶ τὰ νέα, τῶν ὁποίων εἶχεν ἀνάγκην. Οὕτω κατάρθωσε νὰ τελειοποιήσῃ βαθμηδὸν τὴν συσκευὴν του καὶ τόσον καλὰ, ὥστε τώρα πλέον ἔπαυσε τὰ δοκιμαστικὰ πειράματα καὶ ἤρχισε τὴν τακτικὴν ἐργασίαν. Καὶ ἐνῶ τὸ πλήρωμα τῆς «Μαντζουράνας» ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοιάρχου Μασέ, καταγίνεται ὁλον ἐἰς τὴν ἀλιείαν τῶν μουρουνῶν, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πλοῖου, μὲ σπανίαν ψυχραιμίαν καὶ σταθερότητα, φορῶν τὸν σκάφανδρόν του καὶ φέρων τὰς μηχανάς του, καταδύεται εἰς τὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς Βορείου Θαλάσσης, πλησίον τοῦ Δόγγερ-Μπάγν.

Διὰ τῆς φαντασίας θὰ κατέλθωμεν καὶ ἡμεῖς ἐκεῖ-κάτω, διότι τὸ θέαμα ἀξίζει τὸν κόπον. Ἀς τον ἀκολουθῶμεν. Βυθίζεται, ἐξαφανίζεται, κατέρχεται, καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας φθάνει μέχρις αὐτοῦ ἐξησθενημένον. Κατέρχεται ἀκόμη, καὶ εὐρίσκεται εἰς ἕν ἡμίρω, ἀγρίως ἐρυθρωτόν. Κατέρχεται ἀκόμη καὶ φθάνει εἰς σκότην, τὰ ὁποῖα κάπου-κάπου φωσφορίζουν. Ἐπιτέλους πατεῖ

τοὺς πόδας καὶ ἰδοὺ, εὐρίσκεται εἰς τὸν πυθμένα τῆς Βορείου Θαλάσσης, φέρων ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του ἑκατὸν μέτρα ὕδατος — βάρος ὄχι μικρὸν βέβαια. . . . Ἀλλ' ὅποια σιγή, ὅποσον σκότος! Ὁ Ἰωάννης φορεῖ ἐνδυμασίαν ἀπὸ καουτσούκ καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν ἐν κράνος κλειστὸν πανταχόθεν, ὡς τὰ τῶν ἵππων τοῦ μεσαιῶνος, μ' ἕνα πελώριον ὀφθαλμὸν χρυστάλλινον καὶ μ' ἕνα σωλήνα διὰ τοῦ ὁποῖου συγκοινωνεῖ μὲ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα· φορεῖ ὑποδήματα

«Τότε ἡ φλόξ ἐξανάπτει διαμῆς καὶ γίνεται μίαν ἀστράπη ζωρὰ καὶ ταχεῖα.» (Σελ. 302, στήλ. α').

μὲ μολύβδινα πέλματα καὶ κρατεῖ ἐπὶ τῶν ὤμων βάρος ἐκ μολύβδου, διὰ νὰ τον σὺρῃ πρὸς τὰ κάτω καὶ νὰ τον ἐπιστηρίξῃ. Ἀπὸ τὴν ζώνην του ἀρχίζει μίαν κλίμαξ ἀπὸ σχοινίον μακρὰ καὶ στενὴ, διὰ τῆς ὁποίας κατήλθε καὶ διὰ τῆς ὁποίας θαναθῇ πάλιν.

Ἐπὶ τοῦ στήθους του εἶνε προσκεκολλημένος ὁ «σκοτεινὸς θάλαμος» τῆς φωτογραφικῆς του μηχανῆς, ἡ ὁποία θαποτυπώσῃ ἐπὶ τῶσων πλαγῶν — τὰν, τὰν, τὰν. — τὰ διάφορα τοπία τοῦ πυθμένος. Ὅπισθεν του, κρατούμενον διὰ σχοινίων καὶ σωλήνων, ὑπάρχει ἕν βυτίον πλήρες ὀξυγόνου, διὰ τοῦ ὁποῖου τρέφεται

